

אצבע על הדופק

ד"ר פיית' גולדברג, מנהלת רפואית באבן העזר

נסים קטנים בקומה השלישית

האם יש דבר כזה נס קטן? אני מהרהרת לעצמי בזמן שאני מקלידה את הכותרת למאמר הזה. האם לא כל ההתערבויות של אלוהים בחיינו הן משהו יוצא מן הכלל? אולי לפעמים אנו מפספסים את טביעות אצבעותיו של אלוהים בשגרה היומיומית של חיינו? אני יודעת שזה נכון לגבי.

אני רואה את טביעות אצבעותיו של אלוהים בכל העבודות שמתרחשות בחדר הפעילות שבקומה השלישית. בית אבן העזר התברך בחדר פעילות מרווח, שמצויד היטב בחומרי מלאכה שונים (רובם נתרמו). להת'ר ולצוות הנאמן שלה יש מגוון פעילויות להציע כמו רקמה, סריגה, אריגת שטיחים וקליעת סלים מנצרים. העיסוק בעבודות יצירתיות מסייע לדיירים לשמור על כישורי מוטוריקה בידיים וכן מסייע לשמר את "פקעת הזיכרון".

הת'ר ובטי - מדריכות עבודות יד

יונתן (מדריך האומנות) ואניה

בעלי, יונתן, מדריך את שיעורי האומנות בחדר הפעילות בימי רביעי בבוקר. באחד מהבקרים של יום רביעי בדקתי את אחת הדיירות במרפאה שנמצאת בקומה הראשונה. "אני כבר לא יכולה לחכות לעלות לקומה השלישית" היא אמרה, "בקומה הראשונה אני מרגישה חולה וזקנה, אבל כשאני מתחילה לצייר, אני שוכחת שאני זקנה".

רוב הדיירים התחילו לצייר בשלב מאוחר יותר בחייהם, חלקם בשנות ה-80 וה-90 לחייהם! הם מייצרים ציורי שמן מדהימים, אותם הם יכולים למסגר ולתלות בחדרם או להעניק אותם במתנה. אנטואנט כתבה ספר הגות ובחלקו האחורי של הספר היא כללה תמונות מהציורים שלה.

חואן, שהתפרנס כאומן וכנגן אורגן, הפיק סדרת גלויות ותמונות אותם יכולים המבקרים לרכוש (ניתן להשיגם גם דרך אתר האינטרנט של אבן העזר).

נעמי עם אלבום הציורים

ההכנסות מועברות חזרה לקופת חדר הפעילות לשם רכישת חומרי גלם. מבלי להיכנס לפרטי מצבם הרפואי של הדיירים, כרופאה אני מתרשמת מהאופן שבו חלק מהדיירים הצליחו להתגבר על מגבלות פיזיות משמעותיות וכיצד הם עכשיו נהנים להשתמש במתנת היצירתיות שלהם.

האווירה כשנכנסים לחדר הפעילות, היא משהו שמבקרים מרבים להעיר לגביה: מוזיקת הלל מנגנת ברקע, חיוכה השמח של הת'ר ושל המתנדבים שאיתה, עגלת הקפה בפינת החדר והקירות שמכוסים בפסוקים רקומים שתלויים עליהם. "היצירתיות חשובה כל כך למצב הרוח שלנו ולאופן בו אנחנו מרגישים לגבי עצמנו." אומרת הת'ר. "תחושת ההישג שלנו כשאנחנו מחזיקים במשהו שעשינו והמחמאות שאנחנו מקבלים מאחרים, כולם מוסיפים לחוויה".

לחם ודגים - דברי הגות

גיוני חורי, מנכ"ל בית האבות

באחד משיעורי ההגות שחילקתי לא מזמן עם הדיירים, סיפרתי להם שעם השנים למדתי להעריך ענתיקות. יש משהו בתהליך ההתבגרות שלנו במהלך השנים, שגורם לנו להעריך בצורה ראויה את "הדברים של פעם" - ולא, לא מדובר רק על נוסטלגיה. הערך האמיתי של הענתיקה נובע מההשקעה של היוצר, שבאה לידי ביטוי בתכנון לפרטי פרטים ובייחודיותה של היצירה (בניגוד לייצור המוני).

אחד האתגרים שאנשים מתמודדים איתם בגיל זקנה הוא הדימוי העצמי הנמוך. לא פעם שמעתי אנשים אומרים שהם מרגישים כמו 'ענתיקות'. מעטים הם אלה שבאמת יודעים מהו ערכם האמיתי, ושמאחורי כל 'ענתיקה' יש סיפור ייחודי על מערכת היחסים שבין היוצר ליצירתו. רק אחרי שאתה מקשיב לאנשים ומתוודע לפרטי הפרטים של חייהם, אתה מבין שאותה יצירת מופת נפלאה של אלוהים, שהחלה להירקם ברחם (תהילים קיט 13-16), היא זו שכעת, בגיל זקנה, יודעת לפאר כראוי את היוצר - את אלוהים.

גם פולוס הבין שכשאדם מבוגר מתבונן בגופו שהולך ומתבלה, הוא רק יכול לבוא לידי ייאוש. אבל, הוא גם ידע, שכשאנו, פרי יצירתו, מחוברים ליוצרנו, אנו זוכים למשמעות חדשה מידי יום ביומו: לכן אין אנו מתאפשים, ואף על פי שהאדם החיצוני שלנו הולך ובלה, האדם הפנימי שלנו מתחדש יום יום. (קו"ב ד 16).

תודה לאל על התקווה שיש לנו לבניין הנצחי בשמיים (קו"ב ה 1). יחד עם זאת, אסור לנו לשכוח שכל אחד מאיתנו הוא לא פחות מאשר יצירת מופת של אלוהים, גם אם קשה לנו לקבל זאת. בינתיים פולוס גם מזכיר לנו, שלמרות העתיד הנפלא שמחכה לנו, יש לנו גם את ההווה שעלינו לנצל ושכיצרי כפיו של אלוהים, יש לנו תפקיד למלא כל עוד נשמה באפינו: שְׁהִרֵי מַעֲשֵׂה יְדֵי אֱלֹהִים אֲנַחֲנוּ, בְּרֹאִים בְּמַשִּׁים יֵשׁוּעַ לְמַעֲשֵׂים טוֹבִים אֲשֶׁר אֱלֹהִים הֵכִינָם מִקֵּדָם לְמַעַן נִחְיָה בָהֶם (אפסים ב 10).

מה חדש?

כריסטי ליוינגסטון, מזכירת בית האבות

אני אוהבת להגיע לחדר הפעילות שלנו. האווירה השלווה, הדרך בה הדיירים מבצעים את פעילויותיהם, תמיד יש משהו חדש לראות - אני אוהבת את הכול! חדר הפעילות כל כך חשוב לבית האבות ולכן הוא זכה למספר פוסטים מודגשים באתר הבית שלנו. תמיד אפשר לספר עוד, אך במקרה הזה טוב מראה העיניים!

חלק מהדיירים הם "חברים קבועים" בחדר הפעילות. יש את צנועה, שרוקמת פסוקים מקראיים יפים על כרזות, מפיות ומגבות בתוספת של שלל קישוטים כמו פרחים וציפורים; סבטלנה עסוקה ברקמה צולבת של נופים; רחל עובדת על אריגת שטיחים, אנטואנט על סריגה ומגי שקולעת סלי נצרים. בנוסף להן מצטרפים גם דיירים נוספים.

ההשתתפות הגדולה ביותר היא בימי רביעי, כשמגיע חוג הציור. בחוג משתתפים גם חברים של הבית ומתנדבים שאינם נמצאים במשמרת. האינטראקציה רבה ושמחה מאחר שכולם רואים כיצד צבעים וקווים מתהווים לצורות ואובייקטים שנמצאים במחשבותיהם. האישיות של הדיירים באה לידי ביטוי רב באמצעות סוגי הצבע בהם הם בוחרים - תוסס, בהיר, צונן, פסטל - וגם באמצעות סוגי היצירה שהם בוחרים לעשות. נעמי, שאוהבת לצייר סצנות מקראיות, הכינה אלבום עם הדפסים מציוריה שאותו היא מציגה לכל האורחים שמבקרים אותה. ילדיה אוהבים את יצירות האמנות שלה וכשהם מגיעים לבקר, הם ולוקחים איתם חזרה את יצירות המקור.

ליד שולחנו הקטן עומד חואן, שבעפרונו משרטט קווים נועזים על גיליונות נייר גדולים. עד מהרה קווים אלה הופכים לדמויות מקראיות או מילים, רובם מקושטים במלאכים האוחזים בשופרות. כפי שמישהו העיר לפוסט באתר שלנו על חואן, "זו הייתה ברכה עבורי להקדיש זמן ולהתבונן בכל אחת מהתמונות המדהימות שציירת. יש כל כך הרבה להפנים - דברים "בתוך" דברים... יש חיות רבה בפניהם של האנשים שאתה מצייר..." כפי שנאמר, תמונה שווה אלף מילים. אנא הקדישו זמן לביקור בגלריית התמונות באתר שלנו ובעמוד של חואן אונאסיס ותוכלו להתרשם בעצמכם מיצירות האמנות היפות של הדיירים שלנו.